

InBáze, z. s.: příběh a vize komunitního centra pro migranty

Jméno InBáze je dnes v českých kruzích zabývajících se problematikou migrace a integrace dobře známé. Přestože se jedná o organizaci v určitých poměrech „mladou“, InBáze si během své téměř 18leté historie vybudovala silné jméno i postavení, za kterým stojí ohromné úsilí bezpočtu lidí, jak zaměstnanců, dobrovolníků, ale i podporovatelů a příznivců.

Většina lidí, i ti méně zasvěcení, si InBázi nejspíše spojí s komunitním centrem pro migranty a českou veřejnost, které sídlí na pražských Vinohradech, nedaleko stanice metra I. P. Pavlova. Nezřídka se stává že organizaci znají pod jejím starším názvem „InBáze Berkát“, možná i si pak vybaví i dobu, kdy komunitní centrum sídlilo v původním „domečku“ v Rumunské ulici. Historie dnešní InBáze však sahá mnohem dále, až k přelomu milénia, do válkou zmítaného Čečenska, konkrétně do jeho hlavního metropole Grozný. Právě tam totiž vznikl Berkát, bez něhož by InBáze neexistovala.

Začalo to v Grozném

Idea Berkátu se zrodila v roce 2000, z humanitární a občanské iniciativy válečné reportérky **Petry Procházkové**, básničky **Jany Hradílkové** a dalších českých a čečenských žen. Tehdy se Petra Procházková nacházela v snad nejzuboženějším městě na celém světě, v Grozném. Vzhledem k nepředstavitelné bídě, kterou přinesla rusko-čečenská válka, se s několika kolegy z humanitárních organizací rozhodla pomoci těm, kterým se pomoci nedostávalo a založit dětský útulek. Neváhala, a z vlastních finančních prostředků koupila dům v Kalininské čtvrti v ulici Mičurina, z něhož se stal dětský stacionář. Mezitím, díky koordinaci Jany Hradílkové, vznikala v Čechách sbírka na podporu celé akce. Dům byl pojmenován „Berkát“, tedy „šťěstí“, podle Čečenců „*milosrdenství*“.

Jelikož bylo nezbytné, aby aktivity vyvíjené nejen v Čechách (sbírky, osvětové akce apod.), ale především v Ruské federaci (konkrétně na území Čečenska) měly nějaký právní rámec, došlo 5. listopadu 2001 k zaregistrování Berkátu jako občanského sdružení. Zakládajícími členkami se staly právě **Petra Procházková** a **Jana Hradílková**, dále **Barbora Černá** (dnes Smetánková), **Lenka Weberová**, **Nora Grundová** a **Hana Prousková**. Na podpoře, fungování a aktivitách Berkátu se však podílela kromě uvedených mnoho dalších lidí i osobností, řada z nich sdružených pod názvem „Výbor SOS pro Čečensko.“

Létající koberce a zdravé oči pro Afghánistán

Aktivity Berkátu byly v prvních letech orientovány především na podporu dětem a potřebným rodinám v ruinách Grozného, tzv. podvalščikům¹, např. v rámci projektu „*Pomoc lidem v ruinách v Grozném v Čečensku*“. Záhy se však rozšířili i do Afghánistánu, kde toho času Petra Procházková po útocih 11. září působila jako válečná korespondentka pro Lidové noviny. Právě zde, ve vesnici Faqiro se zrodil projekt na podporu soběstačnosti místních žen, zejména v oblasti finanční gramotnosti, obchodu (podnikání) a také při řešení jejich individuálních, často intimních problémů. Cílem projektu bylo vytvoření vícefunkčního svépomocného centra, které si později bude schopné vydělat na své

fungování vázáním tradičních koberců a šitím. Projekt byl nazván „Šťastné létající koberce“ (Happy Flying Carpets – HFC) a v následujících letech se rozšířil do dalších tří vesnic – Chairabád, Childocharon a Naunioz.

Vedle „létajících koberců“ bylo v Afganistánu realizována několik dalších projektů a aktivit, některé ve spolupráci s dalšími organizacemi, např. Sananim (*Afgánští doktoři*), jiné v závislosti na zkušenostech Petry Procházkové při jejích cestách. Právě tak vznikl projekt „Adjamal“ aneb „Provedení historicky první transplantace oční rohovky v Afganistánu a pomoc při rozvinutí vlastního transplantčního programu v Kábulské nemocnici“.

Adjamal byl 10letý afghánský chlapec, který stejně jako téměř každý druhý z afghánské populace trpěl podvýživou. Následkem dlouhodobého strádání hladem se u něj projevilo vážné zrakové a částečně i mentální postižení. Jeho fotka vyšla v roce 2001 v Lidových novinách, když byl hospitalizován v nemocnici v Kábulu. Adjamalova příběhu všimla jedna z tehdejších členek Berkatu, Marta Nollová a okamžitě kontaktovala Petru Procházkovou, která do Afganistánu tou dobou pravidelně jezdila. Ta se pak rozhodla Adjamala vypátrat, což se jí nakonec podařilo. Přestože byl po dlouhých vyjednáváních nakonec projekt spuštěn, Adjamalovi se už zrak zachránit nepodařilo. Nicméně, v rámci již připraveného transplantčního programu se během dvouměsíční stáže českého oftalmologa prof. Martina Filipce podařilo vyškolit tým afghánských lékařů, který od té doby provádí transplantace očních rohovek samostatně (jen v roce 2005 bylo provedeno 42 transplantací). Na základě tohoto úspěchu vznikl na konci roku 2005 projekt „Zdravé oči pro Afghánistán.“

Energie zvaná „Maršo“

Kromě projektů v Čečensku a Afghánistánu se aktivity Berkatu začaly postupně formovat i v Čechách. Když jsem dnes, po dlouhých letech, skládal historickou mozaiku dnešní InBáze mezi jejími zakladatelkami, ukázalo se, že velkou roli pro budoucí aktivity organizace v Čechách sehrálo zejména turné dětského tanečního souboru Maršo. Jednalo se tehdy o 22 dětí z uprchlického tábora Sputnik nacházejícího se na čečensko-ingušské hranici, v němž tou dobou žilo více jak 9 000 čečenských uprchlíků. Turné se uskutečnilo lednu 2003, s názvem „Před válkou jsem měl hračky“ v Praze, Brně, Zlíně a Ostravě, přičemž akce se stala doslova společenskou senzací měsíce². V návaznosti na vzniklá přátelství a silné vazby se v následujících letech realizoval projekt podporu dětí z Maršo za účelem studijní stáže v Čechách. Nakonec došlo i na zopakování turné tentokrát nazvaného „Tancem proti terorismu“ a to dokonce v původní sestavě³. Díky propojení ohromného množství lidí, dobrovolníků (Čechů i migrantů) a energie, kterou děti z tábora Sputnik přinesly, začala postupně klíčit idea podpory i migrantů žijících v Čechách, založená na spolupráci uprchlíků, českých dobrovolníků a různých sponzorů.

Taneční soubor Maršo

Kruhy se otevírají...

Hlavní vize lidí okolo Berkatu byla vždy postavena na pomoci konkrétním lidem, převážně uprchlíkům, zpočátku Čečencům a Afgháncům, kteří žádali v Čechách o mezinárodní ochranu (tehdy jen „azyl“). Nikdy se nejednalo pouze o „čísla“ (projektovým jazykem „indikátory“), ale o důstojnou podporu a pomoc, vzájemné propojování, vytváření vazeb a v mnoha případech i nerozlučných přátelství.

Cenné zkušenosti chartistky a sociální pracovnice (dnes terapeutky) **Věry Roubalové Kostlánové**, která už od roku 1991 jezdila do uprchlických táborů po Čechách a spolupracovala s řadou nevládních organizací, daly postupně vzniknout laicky pojaté a přátelská integrační podpoře. Ta se týkala především shánění finanční pomoci, zaměstnání či doprovodů při jednání s úřady. Velký úspěch a vliv na pozdější vznik komunitního centra v Praze měly ovšem ženské skupiny nazvané „*Kruhy*“, a komunitní programy realizované v uprchlických táborech v Bělé Jezové, Červeném Újezdu a v Kostelci nad Orlicí. Tyto skupiny se záhy přenesly i do Prahy, kde fungovaly nejdříve v rámci YMCA, pod jedním z mateřských center, později plně přešly pod činnost Berkatu. V té době se k původním členkám Berkatu připojila i pozdější zakladatelka komunitního centra **Parisa Zargari**. A proč Kruhy? Název charakterizoval původní rituál, kdy se ženy v uprchlických táborech sesedávaly v kruhu, zatímco malé děti často posedávaly uprostřed. Kruh dodával ženám bezpečí, a myšlenku rovnosti a pospolitosti.

Ženská skupina „Babí léto“

Ženská skupina Kruhy v Jihočeských Rakovicích

Díky skupinám se kolem Berkatu začala vytvářet poměrně silná komunita složená z žen – migrantek převážně původem z Čečenska, Běloruska, Kalmycka, Kazachstánu, Gruzie, Afghánistánu či Kuby, které v té době prošly, či stále procházely azylovým řízením. Vedle Kruhů přibýly po zkušenostech z realizace dílen v Afganistánu a v Čečensku tzv. Recyklační (šicí) dílny, které koordinovala Jana Hradílková. Na tyto dílny pak volně navázal projekt mobilních „Bazaretů.“ Bazarety fungovaly nejdříve coby spontánní prezentační akce aktivit organizace, později se staly způsobem, jak finančně podporovat ženské dílny v Grozném a v afghánských vesnicích. Základem se stal výstavně-dražební trh jejich výrobků, kam postupně přibývaly i výrobky z Recyklační dílny Berkatu v Praze.

Přišel svátek a Báze Berkatu

Pozitivní ohlasy, zájem dobrovolníků a postupně tvořící se komunita, která se kolem Berkatu tvořila, vedly v roce 2005 k uskutečnění dvoudenního happeningu „*RefuFest aneb Přišel svátek*“ na pražském Ovocném trhu. V rámci akce se vzájemně setkali uprchlíci čekající na azyl, azylanti, dobrovolníci i široká česká veřejnost spolu s pracovníky pomáhajících nevládních organizací. Hlavním rysem tohoto společného setkání byla hudba, tanec, exotické speciality z různých zemí světa, či diskuze nebo workshopy na různá témata spojená s migrací. Akce se zapsala jako „nultý“ ročník dnes již dobře známého pražského festivalu **RefuFest**, jenž v pořadí po 14té proběhne letos v září, a který je dodnes vnímán jako jedna z „vlajkových lodí“ současné InBáze.

V době příprav prvního RefuFestu se paralelně rodil další, historicky významný projekt, jenž byl plynulým krokem v reakci na veskrze praktické zaměření dosavadních aktivit Berkatu v Čečensku a Afgánistánu. Jednalo se o vznik komunitního centra v Praze, s jehož nápadem přišly **Parisa Zargari** s **Bedřiškou Kotmelovou**. Název pilotního projektu „*Báze*“ pak přinesla **Jana Hradílková**. Pojmenování Báze vyjadřovalo myšlenku vybudování zázemí či základny (*base*), de facto tedy vybudování místa, kde se budou moci migranti potkávat s místními lidmi, a kde budou mít i příležitost uplatnění, včetně pracovního. Tato idea se začala záhy naplňovat. V pilotním projektu byly zaměstnány první migrantky, původem z Kalmycka, Ruska, Gruzie a Běloruska, které se věnovaly administrativě a šicí dílně. Báze byla jakousi přípravou pro následné otevření komunitního centra, které se slavnostně otevřelo v rumunské ulici v květnu 2006, v rámci projektu „*InBáze*“, podpořeného z evropských fondů.

První svého druhu

Jestliže průkopnicemi a matkami zakladatelkami Berkatu byly Petra Procházková s Janou Hradílkovou, autorkami projektu InBáze a hybatelkami následujícího vývoje aktivit organizace v Čechách byly především **Parisa Zargari** a **Bedřiška Kotmelová**. Spolu s dalšími, již zmíněnými, a řadou dobrovolníků i tehdejších zaměstnanců stály právě tyto dvě ženy u zrodu komunitního centra v Praze a později v letech 2007–2014, díky podpoře **Karla Schwarzenberga**, i v jihočeských Rakovicích.

Rakovický statek, kde v letech 2007–2014 fungovalo komunitní centrum

Dětský tábor v Rakovicích

Prvotní projekt komunitního centra InBáze je dodnes jakýmsi milníkem, jenž dal základní obrysy a podobu dnešní organizace. Jednalo se o vůbec první komunitní centrum pro migranty, které zároveň otevřelo dveře i české veřejnosti a nabídlo společný a bezpečný prostor pro vzájemná setkání. Vedle probíhajících multikulturních skupin – Kruhů či festivalu RefuFest přibyla řada nových aktivit, jež vyplývaly z potřeb zde žijících migrantů, především uprchlíků. Jednalo se o kurzy českého i anglického jazyka a kurzy práce na PC. Klienti centra získávali dále podporu při hledání pracovního uplatnění a rekvalifikační kurzy např. v oborech účetnictví, masérství či cestovní ruch (průvodcovství). Přibýly také poradenské služby sociálního pracovníka a právníka (zprvu zajišťované partnerskou organizací Centrum pro otázky migrace) a bezplatná psychoterapie určená především klientům se zkušeností z pobytu v uprchlických táborech.

Kurzy českého jazyka v komunitním centru

Rozrůstala se také dobrovolnická práce, která se zformovala v dobrovolnické centrum „InBáze Berkát dětem“. Zkušenosti z dřívějšího sociálního podnikání Berkátu (např. Bazarety), daly vzniknout sociálnímu podniku **Ethnocatering**, který přinesl ohromný úspěch. Jeho koncept stál a dosud stojí na individuální podpoře žen-migrantek, které získaly šanci využít své dovednosti ze země původu a důstojným způsobem se podělit o své kulinářské umění. Netrvalo dlouho a Ethnocatering začal dodávat připravené pokrmy na různé společenské a jiné veřejné akce či soukromé akce (např. mezinárodní festival Jeden Svět, zahraniční velvyslanectví v Praze, Úřad vlády).

Úspěch Ethnocateringu byl dílem Parisy Zargari a jeho první manažerky, Gruzínky **Lely Kukavy**, která do Čech přicestovala s rodinou jako žadatelka o azyl. Společně podnik rozvíjely více než 9 let. Později, na základě získaných zkušeností a vlastním odhodláním, založila Lela vlastní podnik „Fair food bistro“ nedaleko Karlova náměstí, zatímco její maminka, která do Čech přicestovala později působí v Ethnocateringu dodnes.

InBáze Berkát, Berkát a InBáze

Vedle pražského i rakovického komunitního centra se Berkát stále rozvíjel své aktivity v Čečensku a Afghánistánu. Organizace se rozdělila na tři základní sekce – Čečensko, Afghánistán a Česká

republika. Vzhledem k narůstající velikosti Berkatu, nahradila v roce 2008 původní předsedkyni sdružení Petru Procházkovou pětičlenná Rada, jejímiž členy byli **Alexandr Zpěvák⁵**, **Bedřiška Kotmelová**, **Jana Hradilková**, **Martina Kopecká** a **Parisa Zargari**.

Jak se aktivity komunitního centra postupně rozrůstaly přicházeli do organizace další a další lidé. Organizace se díky společnému úsilí **Alice Müllerové** a **Evy Dohnalové** stala registrovaným poskytovatelem dvou sociálních služeb. Právě tehdy vzniklo nejdříve sociální oddělení, později, po rozšíření o služby právníka pak „**sociálně-právní oddělení**.“ Specifickým rysem jak sociálních služeb, tak i pracovního poradenství, na nichž organizace postupně stavěla budoucí projekt sociokulturních mediátorů (později interkulturní pracovníci), bylo poskytování poradenství nejen v českém, ale i dalších cizích jazycích. Poradenství totiž zajišťovaly nejen zkušené sociální pracovnice z Čech, tak i zaměstnaní migranti např. z Mongolska, Ruska, Vietnamu, Ukrajiny atd. kteří měli svoji osobní migrační zkušenost.

Právní poradenství v komunitním centru, v Legerově ulici na Praze 2

Po skončení pilotního projektu v roce 2008 nastal poměrně turbulentní vývoj. Podobně jako řada jiných neziskových organizací čelil i Berkat tvrdé „projektové realitě“, v níž nebylo možné udržet všechny aktivity v požadovaném rozsahu. I v důsledku toho byli lidé v Berkatu postaveni před složité rozhodnutí, co s organizací bude dál. Zatímco skupina zejména původních členů v čele s Petrou Procházkovou zastávala postoj původní ideje, v rámci níž by organizace měla nadále fungovat především na dobrovolné aktivitě, a nikoliv v závislosti na projektovém financování, autorky projektu InBáze a zakladatelky komunitního centra v Praze a Rakovicích chtěly pokračovat dále v již započaté práci a postupné profesionalizaci. Jejich cíl totiž směřoval nejen k udržení komunitního centra a jeho programů, ale i k jejich dalšímu rozvoji, což nebylo možné dělat pouze dobrovolně. Tato nelehká situace, v níž se střetla takřkajíc původní živelnost s nastupující profesionalizací, nakonec v roce 2010 vyústila v hlasování valné hromady Berkatu o jeho budoucím směřování. Rozdílné postoje v motivaci jednotlivých členů týmu, ve fundraisingových strategiích i ve stylu komunikace a představách o dalším směřování spolu s výsledkem jednání valné hromady měly za následek odchod některých původních členů Berkatu, včetně Petry Procházkové a později i Jany Hradilkové. Ty posléze

založily „nový Berkat“ a vrátily se k jeho původním aktivitám zaměřených zejména na Čečensko a Afganistán. Zbýlý tým sdružený především okolo projektu komunitního centra InBáze pak přijal název **InBáze Berkat**.

Nový začátek

Společně s rozchodem týmu „starého“ a „nového“ Berkatu došlo i k přestěhování pražského centra z Rumunské do Legerovy ulice, za podpory tehdejšího vedení městské části Praha 2. Organizace získala nové vedení, jehož členy byly **Parisa Zargari**, **Eva Dohnalová** a **Alexandr Zpěvák**. Tento model byl navzdory různým personálním změnám zachován až do roku 2014. Po přechodném období v roce 2011, kdy dobíhaly některé aktivity v Čečensku, se organizace definitivně odklonila od zahraničních projektů, a svou činnost začala naplno soustředit na podporu integrace migrantů v České republice a jejich propojování s širokou českou veřejností.

Po nelehké finanční situaci v letech 2010-2011 zažila organizace naopak ohromný růst. V rámci narůstajícího zájmu o dobrovolnictví i v rámci odborné práce se Věře Roubalové Kostlánové podařilo zformovat skupinu nezávislých terapeutů nazvanou jako „*Terapie příchozích*“, zkráceně „*TEP*“. Organizace se dále stala členem vznikajícího Konsorcia nevládních organizací pracujících s migranty, a od roku 2012 přijala současné jméno **InBáze**. Spolu s dalšími nevládními organizacemi InBáze podpořila založení Integračního centra Praha, o. p. s.⁶ a v rámci následné partnerské spolupráce pomáhala jak při formování jeho aktivit, tak i při jejich realizaci. Jednalo se především o poradenské služby sociálního pracovníka a právníka v kancelářích na Praze 4 v areálu tržnice SAPA a na Praze 12 v Modřanech. Vedle nich InBáze nově vzniklému integračnímu centru předala také řadu cenných zkušeností a letitého *know-how*, v oblasti komunitní či interkulturní práce a dal.

Poradenství zaměřené zejména na otázky pobytu migrantů na území ČR, se formou tzv. **asistenčních služeb** podařilo rozšířit, i na nově vzniklé pracoviště Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR. Postupně se tak začala díky týmu Evy Dohnalové etablovat profese **interkulturní práce** (dříve „sociokulturní mediace“). Zkušenosti získané z pilotního projektu, probíhajícího v letech 2012–2014, zaměřeného na formování této profese, byly následně shrnuty ve vůbec první ucelené publikaci⁷ zabývající se interkulturní prací. Součástí publikace se stal i unikátní soubor sedmi výkladových slovníků v anglickém, ruském, mongolském, španělském, vietnamském, čínském a arabském jazyce, který obdržel prestižní ocenění **Slovník roku 2015**.

Zkušenosti z dosavadní práce zejména s uprchlíky dovedly InBázi k realizaci projektů zaměřených na podporu v rámci Státního integračního programu. Tato podpora spočívala v individuální a intenzivní (až 1 rok) pomoci či asistenci osobám s udělenou mezinárodní ochranou, při lokální integraci v místě bydliště. Sociální pracovníci dojížděli za klienty až do šesti krajů, kde poskytovali poradenství, doprovody i rekvalifikaci, či pomoc se zajištěním bydlení včetně základního vybavení bytů.

Spolu s profesionalizací poradenských služeb a sociální práce se v InBázi rozvíjely i komunitní a dětské programy a sociální podnik Ethnocatering. Ve svépomocí zrekonstruovaném komunitním centru v Rakovicích se pravidelně konaly pobyty ženských skupin – Kruhů, dětské tábory či víkendové akce i unikátní ročník festivalu „**RefuFest na statku**“. Rozvinuly se i dnes již zcela etablované programy pro děti a mládež v podobě pravidelných klubů, doučování a později i mentoringu. Velkému úspěchu se těšil také nově vzniklý inovativní program inspirovaný z Norska, tzv. **Bedýnek příběhů**. Dodnes hojně žádané „Bedýnky“, jak jsou tyto programy mezi pracovníky InBáze nazývány, jsou interaktivním workshopem, jehož smyslem je přiblížit českým spolužákům dětí-migrantů jejich kulturní pozadí a tradice.

Vietnamská bedýnka v jedné ze spolupracujících mateřských škol

13. ročník multikulturního festivalu RefuFest v kampusu Hybernská

Vedle pravidelných programů pro děti a mládež, do nichž byly postupně zapojovány i vybrané mateřské a základní školy či Městská knihovna v Praze, se návštěvníci centra zapojovali i různých akcí, kde oblibu získaly zejména **oslavy tradičních svátků** či **kurzy vaření**. Součástí komunitních aktivit byly také pravidelné přednášky a osvětové akce, reflektující nejen aktuální témata, ale i příběhy různých lidí, kteří si prošli migrací.

Tvorba Vánočních věnců v komunitním centru

Přednáška k výstavě syrského fotografa Fouada Hallaka

Konec jednoho příběhu a začátek všech ostatních

S koncem roku 2014 došlo v InBázi také ke skončení jedné éry. Většina původního týmu „*Komunitního centra InBáze*“ postupně začala odcházet. Důvodem byly obdobně jako v roce 2010 odlišné postoje a ideje, ale také eskalace vnitřních a mezilidských konfliktů. Občanské sdružení se se zavedením nového občanského zákoníku transformovalo v zapsaný spolek a původní „trojvedení“ nahradila funkce ředitele, do níž byl jmenován **Alexandr Zpěvák**. Rovněž došlo z technických důvodů k ukončení provozu komunitního centra v Rakovicích, čímž se aktivity organizace definitivně stáhly do Prahy.

Nadcházející rok 2015 se nesl ve znamení krize. Podpora v rámci Státního integračního programu byla z důvodu změn ve financování pozastavena a Státní integrační program sám doznal mnoho koncepčních změn. Došlo také k ukončení asistenčních služeb na pobočkách Ministerstva vnitra. InBáze se postupně zmenšovala a řada aktivit probíhala v určitém provizoriu. Nic však netrvá věčně a další rok už přinesl pro organizaci řadu dobrých zpráv. Díky získaným projektům se organizace opět „nadechla“ a od této chvíle stále roste. Řada z přerušovaných či omezeně poskytovaných služeb se opět rozjela v plné síle a s novým elánem. Došlo k opětovnému navázání spolupráce s Ministerstvem vnitra a nově i se Správou uprchlických zařízení na nově koncipovaném Státním integračním programu a prohloubení advokační činnosti ve vztahu k legislativním úpravám v oblasti pobytu cizinců, zaměstnanosti a dál. V souvislosti se změnami ve školském zákoně a zavedením inkluzivního vzdělávání vznikla postupně v InBázi nová sekce zaměřená na problematiku vzdělávání dětí a žáků s odlišným mateřským jazykem.

Činnost organizace je dnes vzhledem k celkovému počtu a rozsahu jednotlivých aktivit rozdělena do celkem šesti sekcí, respektive oddělení: **oddělení sociálního podnikání – Ethnocatering, oddělení vzdělávacích aktivit, sociálně-právní oddělení, oddělení komunitních aktivit, provozně-ekonomické oddělení a společné projekty** mezi než patří multikulturní festival RefuFest, kariérové poradenství, semináře pro pedagogy či kurzy v oblasti interkulturní práce a další menší projekty, včetně zahraniční spolupráce.

Aktivity organizace jsou poskytovány vedle komunitního centra v původní Legerově ulici v pronajatých prostorách organizace AMIGA, kde probíhají dětské programy a v nově vzniklé kanceláři sociálně-právního oddělení na Praze 4, nedaleko metra Kačerov.

V současné době je InBáze etablovanou nevládní organizací s nezaměnitelnou identitou, navzdory, nebo možná díky všem prožitým krizím, jak finančním, tak i ideovým. Aktivity a realizované projekty jak původního Berkatu, tak současné InBáze přinesly řadu inovativních výstupů. Ať už je to transplantační program nebo šicí dílny v Afghánistánu a v Grozném, nebo interkulturní práce, bedýnky příběhů, RefuFest či sociální podnik Ethnocatering. To, co kdysi začínalo jako občanská pomoc a podpora válkou zasažených Čečenců, Afghánců a později uprchlíků v Čechách v nouzi, dalo vzniknout dnešním profesionálním službám, které podporují až několik tisíc migrantů ročně, bez ohledu na jejich pobytový status. InBáze se stala nejen bází pro migranty, ale i pro své zaměstnance, dobrovolníky, příznivce i spolupracující instituce. Je to bezpečný prostor, kde se mohou setkávat lidé různých národností a kultur bez předsudků a kde kromě důstojné pomoci a podpory mohou navazovat potřebné kontakty i významná přátelství.

Jan Matěj Bejček,

vedoucí sociálně právního oddělení InBáze

¹ Pojem označuje lidi, kteří stále žijí ve sklepeních či ruinách a z různých důvodů (psychická porucha, permanentní panický strach po prožitých hrůzách apod.) nejsou schopni sami vyhledat pomoc či si vyzvedávat např. potravinové dávky apod.

² O taneční skupině vznikl televizní dokument „Berkat a Maršo – štěstí a svoboda“ jehož autory jsou David Čálek a Radim Špaček

³ Uprchlíkový tábor Sputnik byl v roce 2004 zrušen a rodiny dětí z Marša odešly do různých oblastí v Čečensku. Druhé turné proběhlo v září 2006.

⁴ Název InBáze byl složeninou původního názvu “Báze” a předpony “In”: In – integrace, Báze – základna, tj. „základna pro integraci“

⁵ Současný ředitel InBáze, z. s.

⁶ Integrační centrum Praha, o. p. s. je příspěvkovou organizací zřízenou Magistrátem hl. m. Prahy.

⁷ Formulování profese interkulturní pracovník / pracovnice (2014)